

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Opponitur deinde exemplum Ecclesiæ Thessalonicensis, ad cuius
Episcopum relationem de ordinatione sua mittere tenebantur
Metropolitani Illyrici orientalis. Hoc ex eo profectum, quòd Episcopus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

stabat Summum Pontificem consentire consecrationi jam peractæ. quod Cyprianus, de episcopatu Papæ Cornelij loquens, his verbis explicat, ut dicat ejus electionem confessione Cypriani & reliquorum Episcoporum esse firmatam. Quippe usu receptum erat per illas tempestates ut Patriarchæ, & ipse etiam Romanus Pontifex recens electus, literas de sua ordinatione mitterent; quibus addebatur professio fidei, in synodicis eorum epistolis conscripta. Cùm itaque Papæ Urbis reddita essent relationes quæ harum ordinationum gesta continerent, is literas communicatorias scribere ad Patriarchas, nisi admonitus fuisset extare aliquod impedimentum canonicum in persona electi. Quo casu, communionem ei suam ad tempus denegabat; ut factum est à Simplicio in causâ Patriarchæ Alexandrini recens electi.

III. Adduci deinde potest adversus regulam à nobis propositam exemplum Ecclesiæ Thessalonicensis, quæ eo jure fruebatur, ut Metropolitanus Illyrici orientalis teneretur ad Episcopum Thessalonicensem mittere relationem de sua ordinatione. Quippe temporibus Hormisdæ Summi Pontificis, Dorotheus Episcopus Thessalonicensis acriter ultus est injuriam sedi suæ factam ab Episcopo Metropolitano Nicopoleos in Epiro, qui officium illud omiserat post consecrationem suam. Dorothei facinus illud improbat Hormisdæ, eo prætextu, quod cùm Episcopus Thessalonicensis se abstinuisset ab Ecclesiæ Romanæ communionem, Nicopolitanus omiserat veterem consuetudinem, ut sedis apostolicæ communionem promereretur, non autem ut consuetudinem violaret. *Obtulit nobis, inquit Hormisdæ, epistolam Joannis Episcopi sui, & aliam synodi subjacentis Ecclesiæ Nicopolitane, qua queruntur ab Episcopo Thessalonicensi excitas adversus se tam principales quam judicarias potestates, confessionibus & dispendiis se vehementer affligi, propter hoc quia de ordinatione sua ad Episcopum relationem secundum præca exempla non miserit.* Item in epistola xxii. *Non igitur consuetudo est neglecta, sed vitata cantagia.* Tolum hoc repelli potest nullo negotio, si privatam Episcopi Thessalonicensis consuetudinem spectemus, qui jus exarchicum sive patriarchicum obtinebat in Diocesim Illyricianam. Antiquitus itaque jus illud ei competeat ut Metropolitanus suæ Dioceseos ab eo ordinarentur, aut, de consensu ejus, ab Episcopis comprovincialibus. Ita enim ad Anastasium Thessalonicensem scripsit Leo primus: *De cujus nomine ad tuam notitiam provinciales referant sacerdotes, impleruri vota poscentium, cum quod ipsis placuit,*

tibi placuisse cognoverim. Ius autem illud ad Episcopum Thessalonicensem spectabat secundum veterem Ecclesiæ suæ consuetudinem, non verò ratione vicariatus sibi à Summis Pontificibus concessi in his regionibus. Vicariatu enim illo non tam nova auctoritas tribuebatur Ecclesiæ Thessalonicensi quàm cumulatio juris; quemadmodum alibi accuratè explico. Ius illud nihilominus aliquantum infregerat consuetudo contraria à temporibus Hormisdæ, id est, octuaginta annis post Leonem. Moris quippe in posterum non fuit ut ab Episcopo Thessalonicensi peteretur libertas ordinandi Metropolitanum; cui satis esse putabant, si de ordinatione ad eum referretur. Illud tamen trahi non debet in consequentiam quoad Metropolitanos qui tali consuetudini non erant subiecti.

IV. Tertiò opponi posset Concilium Sueffionensè habitum anno DCCCXIII. in quo Hincmarus Remensis Archiepiscopus, ut probaret electionem & ordinationem suam canonicè celebratam esse, ostendit epistolam ab Episcopis Gallicanis ad Sergium Papam scriptam pro confirmatione ordinationis Hincmari: *Porrexit etiam epistolam totius Galliæ Episcoporum subscriptam ad apostolicam sedem pro confirmatione ipsius ordinationis.* Sed non inde sequitur jus illud ordinariū fuisse in Gallia ut necessaria esset Summi Pontificis confirmatio pro ordinatione Metropolitanis. At in causâ Hincmari necessarium fuit hoc obsequij & reverentiæ genus. Ebbo Remensis Archiepiscopus, in cujus cathedra sedebat Hincmarus, adhuc vivebat; & licet ab episcopatu dejectus fuisset, semper tamen sperabat eam Ecclesiam sibi restitutum iri, adeo ut post depositionem ei reddita fuerit auctoritate Lotharrij Imperatoris. Nihilominus eam postea dereliquit, neque intercessit ordinationi duorum Archiepiscoporum qui post abdicationem ejus eam per xxvii. menses obtinuerunt, nec aliquid turbarum adversus illos excitavit. Quam ob rem synodus nationalis Belvacensis sancivit ut Episcopus in Ecclesia Remensi ordinaretur. Hincmarus igitur cleri ac populi civitatis suffragiis electus, in synodo ordinatus est ab Episcopis comprovincialibus, quam ordinationem regio diplomate confirmavit Karolus Calvus. Episcopi verò Gallicani literas ad Sergium Papam scripsere ut judicium eorum & ordinationem dein peractam à sede apostolica approbati peterent. Quod ea de causâ factum est ut omnis Ebboni via præcluderetur quò minus Summi Pontificis auctoritate causâ ejus retractaretur. id enim ab eo tentari intelligebant. quod & aliquot post annis obtinuit,

Cyprian. ep. 52.

Vide supra lib. 5. ep. 31. & 33.

Vide epistolam Joannis Papæ ad Synodum Thessalonicensem, inter alia synodi Rom. in Basilico 11.

Vide supra lib. 5. ep. 31. & 7. & 11.

Hormisdæ ep. 17.

Concil. Sueffion. 11. Act. 3. To. 1. Concilior. Galliar.

Concil. Belvac. 845.